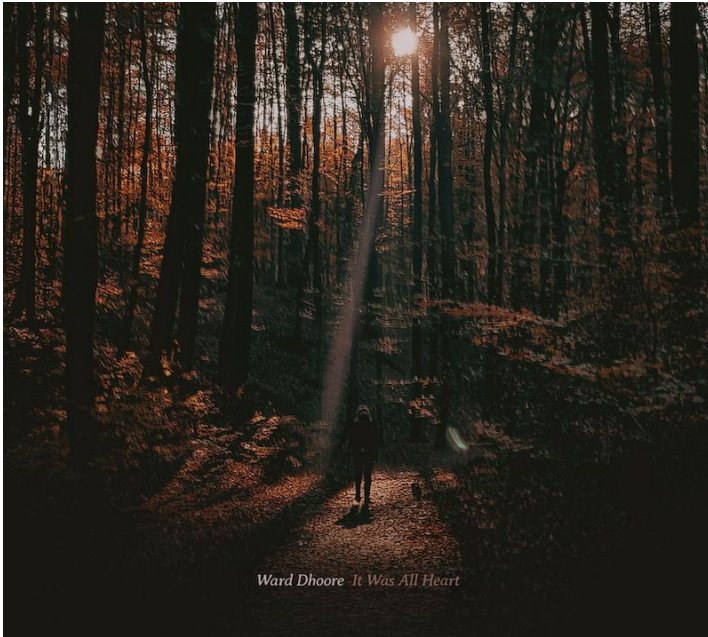

Recensie:

Ward Dhoore - It Was All Heart? [Album recensie](#)

Ward Dhoore maakt al vijftien jaar muziek. Soms solo, soms met zijn broer en ook in andere projecten, maar veelal op het vlak van instrumentale (klassieke) sfeermuziek.

Als soloartiest blijft Dhoore innoveren en put hij inspiratie uit minimalisme, neoklassieke invloeden en filmische sounddesign. Zijn nieuwe plaat *It Was All Heart*, markeert een spannende verschuiving naar filmische soundscapes die orkestrale en ambient texturen combineren. Deze nieuwe richting benadrukt zijn veelzijdigheid als componist en is een onbevangen, rustige meeslepende luisterervaring.

It Was All Heart is een sfeerplaat en is geheel instrumentaal. Geen grootschalige productie maar juist klein met telkens enkele instrumenten die u betoveren.

Deze plaat is Ward's meest toegankelijke plaat daar de composities een mooie opbouw hebben en je echt meenemen naar de wereld die jij wilt zien. Een plaat die boeit juist door het minimale gebruik van middelen. De songs zijn vloeiend en nemen je bij de hand om lekker je gedachten te laten afdwalen.

We horen piano, tuba en bastrompet, aangevuld met soundscapes, synths, violen, cello en drums. Het is een plaat om even de drukte van je af te laten afglijden. Rustgevende meditatieve songs dus. Bijvoorbeeld met het heerlijk melancholische 'Our Children' met slechts piano en de viool, bespeelt door Oscar Beenten.

Desalniettemin is het geen herfstachtige plaat, maar door de rustgevende sfeer en het trage temp is dat wel het gevoel dat af en toe wordt opgeroepen. In 'Balloon House' wordt er meer uitgepakt; een heerlijk harmonium en pianoklanken die op het einde samen gaan met viool en drums. 'Someone Let The Light In' laat bastrompet en piano heerlijk samen gaan, terwijl beiden zich inhouden. De piano staat bij elk nummer centraal en bij elk nummer gaan ze een duet aan met of viool, bastrompet of cello.

De muziek van Whard valt in de filmische categorie die heel goed op zich zelf kan staan. Vergelijkingen met Craig Armstrong, Brian Eno en John Hopkins zijn snel gemaakt. Ward heeft zijn mooiste plaat gemaakt met ingetogen, meditatief, rustige en bovenal pakkende songstructuren. Het is daarmee het beste medicijn om even afstand te nemen van de *rat race* die velen van ons leven. Zo kan je elke luisterbeurt zevenendertig minuten voor jezelf hebben. Alsof de wereld niet bestaat laat je je onderdompelen in de zalvende klanken van Ward Dhoore op *It Was All Heart*.